

dre end den, som nævnes i § 5 for de forskjellige Invalidafdelinger. Et saadant Ændringsforslag finder jeg fuldstændigt naturligt, og jeg er overbevist om, at det ikke vil kunne møde nogen Modstand fra Thingets Side. Derimod skal jeg bemærke, at jeg tror, at de Tilfælde, hvor en saadan Bestemmelse kan finde Anvendelse, vilde være høist sjældne. Den ærede Finantsminister havde meget mod Bestemmelsen i Ændringsforslag under Nr. 5, som gaar ud paa, efter det Kompromis, der blev tilveiebragt mellem Forslagsstillerne, at henvise den forlangede Forsørgelse udover det 15de Aar til Bevilling ved de aarlige Finantslove. Det er jo indlysende, at det har man i hvert Fald Afgang til, og det behøver ikke at siges i Loven, at det kan gøres ved Finantsloven; men de Herrer vide ogsaa meget vel, at, naar det staar i en Lov, og der er gjort en saadan Henvisning, er der en forøget Anledning baade til at stille Andragender derom og til at vente dem bevilgede. Naar et saadant Udtryk ikke skulde staa i Loven, tror jeg ikke, at man let vil finde Anledning til at søge en saadan særlig Bevilling. Det vil ikke komme paa Tale, og jeg tror derfor, at de, der sætte Pris paa overhovedet, at Underjottelsen skal være til det 18de Aar, ogsaa sætte Pris paa en saadan Bestemmelse. Jeg skulde forøvrigt ikke have Noget imod, som den ærede Finantsminister sagde, at der ikke behøvede at søies til: „indtil det 18de Aar.“ Dersom den ærede Finantsminister kunde føle sig tilfredsstillt ved, at disse Ord udgaa: „indtil det fyldte 18 Aar“, og at man lod det staa in blanco, hvorlænge man vilde yde Forsørgelse, skulde jeg ikke have Noget derimod. Den høitærede Finantsminister havde endelig adskillige Indvendinger mod Ændringsforslag under Nr. 6 angaaende Bestyrelsens Sammensætning, og han ansaa det endog for umuligt at etablere et saadant Forhold, at Finantsministeren, som har Ansvaret for Bestyrelsen, kun valgte $\frac{1}{3}$ af den, medens de militære Ministre valgte de $\frac{2}{3}$. For at bevise dette udtalte den ærede Finantsminister, at Bestyrelsen havde en betydelig Formue under sin Administration; men det forekommer rigtignok mig ikke, at dette behøver at ligge i Lovens Ord, idet nemlig § 22 kun siger, „det under den almindelige Invalidfond henhørende Forsørgelsesvæsen forterer under Finantsministeren og varetages af en Bestyrelse.“ Det er altsaa Forsørgelsesvæsenet, Bestyrelsen har at varetage, og Bestyrelsen af Fondens Midler, af Aktiemassen, vil jeg finde det fuldstændigt naturligt, at unddrage fra den samlede Bestyrelses Omraade, og lade varetage udelukkende af Direktøren under Finantsministerens Tilsyn. Dersom en saadan Tilføielse gjordes nødvendig, vilde den vistnok ogsaa let kunne ske; men jeg tror ikke, at den er nødvendig, thi i § 22 tales kun om Forsørgelsesvæsenet og ikke om selve

Invalidfondens Midler. Jeg indrømmer, at det er et noget abnormt Forhold, om man vil, at sammensatte Bestyrelsen paa den Maade under Finantsministerens Tilsyn; men det er i det Hele taget et Forhold, der ikke egner sig ubelukkende til administrativ Afgjørelse. Invalidbestyrelsen har i det Hele taget givet Anledning til saamegen Tvivl og gjentagne Klager ogsaa overfor denne Forsamling, at Opmærksomheden har været i høt Grad henledet paa at tilveiebringe en Form for Bestyrelsen, hvorunder man har en vis Garanti for et friere og villaaligere Stjøn. Jeg vil ikke sige, at man har opnaaet nogen stor Garanti ved de Bestemmelser, som her ere bragte i Forslag, men nogen Betydning tror jeg dog, man kan tillægge dem, og i alt Fald en større Betydning end de Betenkeligheder, vi nu hørte fra den høitærede Finantsministers Side, og som unegtelig forekom mig at være af en mere formel Karakter. Naar Alt kommer til Alt, vil man nemlig ikke kunne tænke sig en saadan Strid mellem de forskjellige Ministerier, at der skulde være Spørgsmaal om at vælte Vægten af Ansvaret fra den ene over til den anden. Endelig havde den høitagtede Minister ikke saa lidt at erindre mod Ændringsforslaget Nr. 7, hvorved der bestemmes et Honorar for de 2 militære Medlemmer af Bestyrelsen. Det forekommer mig rigtignok, at den høitærede Finantsminister var noget idealistisk i sin Opsættelse af den Slags Forhold. Vi tage her i Salen lidt mere prosaisk paa Tingene og finde det i det Hele liggende i menneskelige Villkaar, at en lille Smule Betaling for udført Arbejde altid smører Maskinen noget, om jeg maa bruge det Udtryk, eller gjør det lidt lettere at faae den sat i Gang, og selv den varmeste Interesse behøver ikke at være uforenelig med Omskiftet om at faae et saadant passende Bederlag for sit Arbejde. Jeg tror derfor, at det vilde være endogsaa meget hensigtsmæssigt at fastholde vort Forslag under Nr. 7. Men tillige forekommer det mig at være ønskeligt, at Honorarets Størrelse fastsættes paa Finantsloven. Vi kunde jo let indføre i Loven en Bestemmelse om Honoraret — og jeg kan gjerne sige, at vi have tænkt os en Sum af omtrent 500 Kroner til ethvert af Medlemmerne — men man maa jo erindre, at den nye Bestyrelses Arbejde vil i Alarernes Løb være høist variabelt. Det er ikke noget konstant Arbejde; altsaa et Arbejde, der bestandig er det samme, og for hvilket det derfor kunde være rigtigt at fastslaa Honoraret i en varig gjældende Lov. Arbejdet vil jo i Frebstid efterhaanden vinde børt, medens det, hvis Krig skulde udbryde, strax vilde voge op til noget særdeles Betydeligt, og det forekommer mig derfor at være et Forhold, der egner sig til at ordnes ved de aarlige Finantslove. De Bemærkninger, der kom fra det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 5te Valgkreds (Kassen) skal jeg ikke i Diebliffet komme ind paa; der vil jo blive